

ΕΦΗΜΕΡΙΣ. ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΗ.

Εκδίδεται διημέριον ἑβδομάδος, κατὰ Κυριακὴν καὶ Πέμπτην.

Τιμὰς κατ' Ἔτος Δραχμ. 36. καὶ κατ' ἑξαμηνίαν — 18.

ἀπαιτήσεις διευθύνονται πρὸς τὸν Ἐκδότην.

»ΠΟΛΙΣ ΑΝΔΡΑ ΔΙΔΑΣΚΕΙ.»
(Σίμων, ἐκ τῶν Πολιτ. Πλουτ.)

ΝΑΥΠΛΙΟΝ. Τῆ 7 Μαΐου 1833. Κυριακή.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Συνέχεια τῆς ιστορικῆς ἐξετάσεως τῶν Πολιτικῶν Ἐφημερίδων τῆς Ἑλλάδος.

Κατόπι τῶν Ἑλληνικῶν Χρονικῶν εἰσοδῶν εἰς Ἱδραν κατὰ τὴν ἰδίαν χρονολογίαν τῆ 1824

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ,

ἢ ἡ Ἐφημερίς τῆς Διοικησεως καὶ τῆς Νήσου Ἱδρας. Ἐξάδη παρατηρητὰ ἢ ἱεροισιδῆς καὶ κομπώδης συγχρόνως ἐξηγήσεις τοῦ τίτλου, εἰκωνίζουσα ὡς δύο σύννευμα καὶ ἰσοδύναμα οὗτα τὴν Ἐθνικὴν Διοκῆσιν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν Ἱδραν.

Ἡκολούθησεν αὐτὴ πνεῦμα μονιμώτερον, ἀπὸ λαβὴ μετ' ὀλίγον ἄλλον Συντάκτην. Ὀλικῶς ἐξεταζομένη, κρίνεται σύμφωνος κατ' ὅλην τὴν ἐκτασίμ μετὰ τὸ πνεῦμα τῶν Ἑλληνικῶν Χρονικῶν. Διὶ ἔχομεν ἐντεῦθεν νὰ παρατηρήσωμεν ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον αὐτὸ τίποτε περισσώτερον παρὰ τὰ ἀναφερόμενα περὶ τῆτων. Ὁ λόγος ἀποτείνεται, ὡς πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἢ σύστασις τῆς σκοπὸν γενικὸν τῆς τότε κυριεύουσης Στάσεως. Μερικώτερον ὅμως ἀπιβλεπὲ τὸν βωμολόχον διαφρημισμὸν καὶ τὴν ἐκ παντὸς τρόπου πολιτικὴν ὑποστήριξιν ἐκείνου, ὅστις καὶ εἰς τὴν ἡσσαν ἔχαιρε τὴν πρώτην φωνὴν διὰ τὸ πλοῦτη καὶ τὰς εἰς τὸ Ναυτικόν. Συσίας του, ζωπιῶν πάντοτε τῶν ὄχλων, καὶ ἰφαίνετο προηγγίμος τῷ Μίρῳ, τὸ ὁποῖον ὑπερίσχυε δυνάμει τῶν δανειῶν. Εἰς τὰ περὶ τῆς Γενικῆς Ἐφημερίδος ἀναφίρεται τὸ ἀποτελεσμα αὐτῆ τῷ πολιτικῷ σχεδίῳ.

Ὁ Φίλος τῷ Νόμῳ, γίννημα τῆς τότε πολιτικῆς, θεωρεῖται περιέργως διὰ τὰς ἰδίας καὶ τὸ γραφικόν τῷ μίρῳ, καὶ ὠφίλιμον διὰ τὴν ἰδιαίτην προσοχὴν τῷ εἰς τὰ ναυτικὰ κινήματα. Τὸν ἀναυρώνων ὁ ἀπαράλλακτος μ' ἐκείνων τῶν Ἑλληνικῶν Χρονικῶν ὀρητικὸς τρόπος τῷ ὡς πρὸς τὸν ἰταῖνον καὶ τὴν κατηγορίαν, καὶ παραφοραὶ τινεὶ ἀσυγχώρητοι ἐναντίον τῆς προσωπικῆς τιμῆς καὶ τῆς ζωῆς ἀτόμων. Ἄς εἰπωμεν ὅμως ὅτι ἦσαν καὶ ταῦτα μία ἀπὸ τὰς

πολλὰς εἰκόνας τῷ Πολίτῳ, καὶ ὅτι προέκυτο ἀδύνατον νὰ ἀναχαιτίσῃ τις τὸν φυσικὸν ῥῆν τῶν τότε καὶ τῶν μετέπειτα ἰδιῶν καὶ πραγμάτων.

Ὁ Φίλος τῷ Νόμῳ λαβε μετ' ὀλίγον καὶ ἄλλον σύμμαχον, τὴν Γενικὴν Ἐφημερίδα τῆς Ἑλλάδος· ἀντιζῆλον τὴν Ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν, κατ' ὅσον συνχωρεῖ εἰς αὐτὴν τὸ συμφέρον καὶ ἢ δῖσις τῷ Ἱ. Γούρα. Τὴν διάφορον ὅμως μορφήν τῶν κοινῶν πραγμάτων εἶχον προικονίσθη σημαία πολλά· αὐτὴ δὲν ἰβράδυνε (1826)· ὁ Φίλος τῷ Νόμῳ, γινόμενος προβλεπτικώτερος, κατέστη φίλος τῆς μετριοφροσύνης, καὶ τελευταῖον φίλος τῆς ἀποχῆς τοῦ ἀπὸ τοῦ πολιτικὸν στάδιον (1827), ἀφῆσας διάδοχον τὸν Ἀνιέρτηγον.

Ἦτο αὐτὸς ὁ φίλος τῷ Νόμῳ, ἢ ἀτόμων καὶ σάσεως; Παρὰ τὰ ἀνωτέρω θῆμι ὀμιλήσῃ καὶ ἢ Ἱστορία.

Μετὰ τὸν Φίλον τῷ Νόμῳ ἀκολουθεῖ ἢ εἰς τὸ Ναῦπλιον ἐκδοθεῖσα ἀπὸ τῶν 1825

ΓΕΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ἄν ὅλαι αἱ πολιτικαὶ Ἐφημερίδες διτήρησαν εἰς τὴν σειράν τῶν ἰδιαίτερον χαρακτήρα· αὐτὴ ὅμως καταθεῖσα ἢ ὑψηρίτις ὅλων τῶν Προσωπῶν Κυβερνήσεων, ὠμοιώθη μετὰ τὰς ἀναφερομένας ἀπὸ τὸν Ὀβιδιον Μιταμορφώσεως διὰ τὸ διάφορον πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἠκολούθει περιοδικῶς τὸ προσωπικὸν τῆτων.

Εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς συστάσεως τῆς ἦτο ἢ συνἀντίτρια τῶν Χρονικῶν καὶ τῷ Φίλῳ τῷ Νόμῳ ἐναντίον τῆς τότε κηρυχθείσης Ἀνταρτικῆς μοίρας. Ἡ μετὰ τῷ δοκίμῳ διδασκάλῳ, Γραμματεῦστος, καὶ τῷ ἀνιπιτηδίῳ μαθητῷ, Προεδριούστος, σύμφωνος πολιτικὰ εἶπετο νὰ ἰνώσῃ καὶ τὰς τρεῖς αὐτὰς Ἐφημερίδας εἰς ἓνα αὐλικὸν κάλαμον. Εἰς μάτην ὅμως ἐπάσχισαν μ' ὅλην, ἂν πρίπῃ νὰ ἰπωμεν, τὴν ἐκ πείσματος ἔξιν τοῦ Ἀραβίου Ἀυλῆς, νὰ περατώσῃ, κατ' ὅσον ἀπιβλεπὲ τὸ μίρῳ τῶν τὸ πολιτικὸν σχεδίον τῆς ἰποχῆς, ἀδύνατα ἀπὸ τὴν φύσιν τῶν καὶ τὴν περισσῶν ἔργα. Καὶ διπλῶ τῶν γενομένων τότε δάνεια ἂν ἀπιφασίζοντο, καταχωρευόμενα μετὰ σπαγίαν ἐπι-

τηδιότητά· περισσώτεροι καὶ ἂν ἰχειροτονοῦντο προσήλυτοι, ἰπποκόμοι καὶ ψυχονιοὶ Στρατηγοὶ, καθῶς καὶ ναυτικοὶ Ἀρχηγοὶ τῆς Ἑλλάδος, ὅσοι κωμωδοῦμενοι Ἀγύρῃοι, διὰ τῆς ὁποῖας ἐζήτησαν ὅλοι «λεκάτην «καὶ πτερόν», διὰ νὰ ἰμίσυν χειρότερα καὶ ἂν συνέβαινον αἱ λυπηρότατα κακώσεως τῷ τότε ἰσχυρῶν πολιτῶν· καὶ πινταπλάσιοι ἐν ἀσκητικῶν εἰς τὴν Μοῆν τῷ Προφήτῳ Ἰλιῶ, ἢ ἐζήτησαν ἄσυλον εἰς εἶνα μίρη· ὁ θρίαμβος (*) πάντοτε ἰκρίνετο ἰφῆμεροι, καθῶς ἀπιδείχθη, καὶ τίς τὸ πρόσωπον τῷ ὑποστηρίζοντι Ἀρχηγῷ τῆς Στάσεως δὲν ἦθελον μίνη, ἢ μὴ περισσώτεροι κηλίδες, μνημονεύσαι τὴν ἀπειρίαν τῶν δυστυχῶν τῷ δημοσίῳ. Μολοντὸ το κατ' ὄρθωμα τῆς γερωσεως τῶν Νόμων (**), καὶ μ' ἄλλας λιέτις ἢ ἰπομῆν ἀποτυχία τῆς ἐναντίον τοῦ Ἰμβραχῆ Πασσα ἰκτρατίας καὶ ἢ Ἑθρανεῖσα χρυσὴ πηγή τῶν λῶν, προίλαβε τότε νὰ κνοφορήσῃ τὴν πολυθρύλλητον Ἀμνηστίαν, καὶ δι' αὐτῆς τὸ τέλος τῆς πρώτης καὶ τὴν μόρφωσιν νίας Στάσεως.

Τὴν Κοινοβουλευτικὴν Κυβέρνησιν διεδίχθη (1826) Ἐπιτροπὴ Διοικητικὴ. Ἐπόμενον ἦτο νὰ διαδιχθῆ τὸ πνεῦμα ταύτης καὶ ἢ Γενικὴ Ἐφημερίς, ὑποχρωθεῖσα τρόπον τινά· Ἐφρόντισεν ἐντεῦθεν τὴν ἐθρῖειν τῷ Ὀλιγαρχικῷ συστήματι, παλαίσα ἐναντίον τῶν συνελθόντων εἰς Ἐρμιόνην καὶ Τροιζῆνα· ἰπέρρωτο ὅμως νὰ ἰδη καὶ εἰς τὴν περισσῶν αὐτῆν καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας μίχρι τοῦ 1832 διαδεχομένας τὰς ἀποτυχίας τῆς τὴν μίαν κατόπι τῆς ἄλλης.

Τὸ φιλιεῦθρον πνεῦμα τῆς ἰκωλοβώδῃ ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω ἰποχῆς. Κατετάθη μετέπειτα ἢ ἰπαγγέλιματος Ἐφημερίς τῆς Κυβερνήσεως. Τα ἰνδύματα τῆς δὲν ἦσαν πλίον, ὡς ἄλλοτε, ποικίλα.

Εἰς ταύτην καὶ τὸν παρυσιασθέντα Ἀπόλλωνα παρητηρῶντο τότε τὸ ἰδωλα τῷ Ἰρακλίτῳ καὶ Ἀημοκρίτῳ.

(*) Ἄν δύναται νὰ ὀνομασθῆ θρίαμβος ἢ ἀθλία εἰς τὰς ποικίλας ἀμύλλας νικῆ.

(**) Ἴδε τὴν περὶ Ἀμνηστίας Προκηρῶν τῆς 2 Ἰουλίου, 1824.

Αὐτὴ σοβαρὰ, καὶ καθήρη· καὶ ὕ-
τος ὀρηκτικός, καὶ παιζῶν μὲ τὸ γι-
νόμενα, ὅποιος φύσεως καὶ ἂν ἦσαν·
Κατ' ἰσαίρεισιν δὲ μόνον περιστάσεων
τινῶν ἰδανίζοντο ἰε' ἀμοιβῆς τὴν
μορφήν των, γελῶσα ἢ μία, ὅταν ἰ-
δρῆναι ἢ ἄλλη, καὶ τὸ ἰναντίον.

Εἰς τὴν Μεταβολὴν τῶν 27 Μαρ-
τίου, 1832, παρονομάζεται καὶ ἡ Γενι-
κὴ Ἐφημερίς, συμμεταβάλλει πνεῦμα
καὶ ἀλλάσσει τρόπον, ἀδελφοποιουμέ-
νη μὲ τὴν Ἀθηναίαν. Καθίσταται ὁμοῦ
μετὰ τὸ συμβῆναι τῆς 8 Αὐγύστου Ἐ-
πουρχικῆ, ψάλλουσα τὸ πνεῦμα τῆς
τιμοῦρῳ μοίραστῶν Μετριοφρόνων·
ἐκείνων δηλοῦσι, ὅσοι προετοιμά-
ζοντο νὰ πηδήσωσιν εἰς τὸν τράχη-
λον τῷ Μίρῳ, ὅποιον ἠδύνατο νὰ
ὑπερίσχυση. Ἡ Ἀθηναί, σαθερὰ εἰς
τὴν σειρὰν τῆς, μεμψιμοιροῖ εἰς τὴν
ἀπάτην. Ἐποπίπτει καὶ αἱ δύο εἰς
ἶριδας φορτικαί. Ἡ Ἐθνικὴ ἤδη Ἐ-
φημερίς δεικνύει ὑπεροχὴν τινα εἰς
τὸ νῆον στάδιον τῶν διενέξεων. Ἡ
Ἀθηναί ἀνακαλύπτει πλέον, ὅσα μί-
χρη τῷδε ὑπέρκειται· ἢ δὲ σκηνὴ τε-
λειῶντι συνάμα μὲ πολλὰς ἄλλας εἰς
τὴν ἀποκατάστασιν τῆς 25 Ἰαννουα-
ρίου, 1835.

Ἡ Ἐφημερίς αὕτη συντείνει περιέ-
χουσα πολλὰ ἄλλα καὶ περιέργα ἔγ-
γραφα ἀξιοματικά διαφόρων Πε-
ριοδῶν. (ἀκολουθεῖ.)

Εἰς ἔποχην γενικῆς ἀκαταστάσεως ἢ
φιλαρχίας ἰκάνου δὲν περιεῖται ὡσεπι-
το-λεῖον ὅλα τὰ τυχαία μῆσα. Τὸ
ἰναντίον συμβαίνει, ὅποτε Κυβέρνη-
σι νοήμων καὶ σαθερὰ διευθύνει τὰ
κοινὰ πράγματα. Εἰς περίεσιν τοι-
αύτην εὐρίσκονται τὴν σήμερον με-
ρικοὶ ἰε' ἐκείνων, ὅσοι ἠθέλον καὶ
ἔχον ἄλλοτε ὡς προνόμιον μερικόν
τὸ ἄρχειν. Μηχανεύονται ἐντυθεῖν
διαδιδόντες φήμας ψευδεῖς περὶ τῶν
ἐκλογῶν τῷ προσωπικῷ, καδ' ἦν εἴγ-
μην σκέπτεται ἀκόμη ἢ Τ. Α. περὶ
τούτων, διὰ νὰ φθάνωσιν οἱ ψευ-
ρισμοὶ εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν ἀνωτέρων,
καὶ νὰ φαίνηται, ὅτι ἡ δημοσίος
γνώμη τῆς δέλει εἰς τὰ πράγματα.

Εἶναι ἀληθινόν, ὅτι ἡ ἀνόητος
μηχανορραφία δὲν δύναται νὰ ἔχη
ὄρους. Εἶναι ὁμοῦ καὶ πλέον πάρα
βίβαιοι, ὅτι ἡ Κυβέρνησις μας δὲν
ἔχει τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ θραπύη
φιλαυτίας.

Κύριε Συντάκτα τῆς Ἐφημερίδος ὁ
Χρόνος.

Ἡ Ἐμφάνισις τῶν δύο πρώτων
φύλλων τῆς Ἐφημερίδος συνείπνευ-
σιν εἰς τὰς καρδίας τῶν τιμῶν, διὰ
τὴν ἄλλην διήγησιν τῶν πραγμάτων,
τὴν ἱλιδα τοῦ ὅτι δέλει διαλαμψεῖ
τὸ φῶς τῆς ἀληθείας. Τοιαύτη εἶναι
καὶ ἡ δικαία ἐπιθυμία τοῦ Κραταῖν

Θρόνον, ὑπὸ τὸν ὁποῖον διοικίμε-
θα εὐτυχῶς τὴν σήμερον.

Ἀναφίρει (Ἀρ. 2) ἐν παρόδῳ πε-
ρὶ τῶν ἐπιφορτισμένων τὰ χρεῖ τοῦ
Τελωνίου καὶ Ἐπιμετομολιμεναρχεῖν
εἰς τὰς Π. Πάτρας ἀτόμων, τόσον σε-
νὰ συνδεδιμένων ἐκ συγγενείας ἀνα-
μεταξύτων. Εἶναι ὁμοῦ ἀνάγκη νὰ
φανερῶθῃ καὶ ὁ τρόπος τῶν πολλὰ
πιδανῶν καταχρήσεων τούτων.

Τὸ Ἐπιμετομολιμεναρχεῖον λαμ-
βάνει τὰς πρώτας ἐξετάσεις τῶν ἐρ-
χομένων πλοίων, καθὼς καὶ τὰ δη-
λωτικὰ τῶν περὶ τῶν μεταφερομέ-
νων πραγμάτων. Τὸ Τελωνεῖον
λαμβάνει τὰ δηλωτικὰ, τὰ φορτωτι-
κὰ ἔγγραφα (polizze di carico) καὶ
τὰς τιμὰς αὐτῶν (fatture). Εἰς και-
ρὸν πολέμου τόσον οἱ πραγματευταί,
ὅσον οἱ πλοίαρχοι καὶ ναῦται, εἶναι
ἠναγκασμένοι νὰ καταγράφωσιν εἰς τὰ
δηλωτικὰ των καὶ τὰς παραμικρας
πραγματείας, ἐνῶ τὰς κἀμνσι λείαν
οἱ καταδρομεῖς, ἅμα τὰς εὐρωσιν ἀ-
καταχωρίσιν εἰς τὸ δηλωτικόν. Εἰς
καιρὸν εἰρήνης, ἀφοβοὶ ἀπὸ τοιαύ-
τας συναντήσεως, μεταχειρίζονται τὴν
ἀπάτην, διὰ νὰ πληρῶνωσιν ὀλιγώ-
τερον, συμβιβαζόμενοι μὲ τὴν τελώ-
νας. Καταγράφωσιν ἐντυθεῖν ὀλίγας
πραγματείας εἰς τὸ δηλωτικόν· τὰς
λοιπὰς μεταφέρουσιν μὲ μόνον τὰ φορ-
τωτικὰ ἔγγραφα.

Ἄν οἱ Ἐπιμετομολιμεναρχαὶ ἦναι
τίμιοι, ἀνακαλύπτουν τὴν τριαύτην
ἀπάτην, καὶ περιεῖλλαν τὴν τελώνας.
Ἄν δὲ ἦναι συνεννοημένοι, ἰδοὺ ἢ
κατὰχρησι· διότι συμβιβαζόμενοι μὲ
τὴν ἐμπόρην καὶ πλοίαρχου πληρῶ-
νονται τὰς μὴ διαδηλυμένας πραγμα-
τείας, χωρὶς νὰ σημειῶνωσιν εἰς τὰ
βιβλία των τὸ παραμικρόν.

Πρόσθεσι, Κύριε! ὅτι τὸ ἀναφι-
ρόμενον (εἰς τὸν ἴδιον ἀριθμὸν) πε-
ρὶ ἰνὸς εἰς Βοσίταν ὑπερρηματικὸν
ὄνομα "Ἀναγνώσης," εἶναι λάθος.
Ὀνομάζεται αὐτὸς Παναγιώτης Δι-
σποτόπουλος· καὶ παρατήρησι, ὅτι,
ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἰδίωκεν ἀπὸ τὸν
Ναὸν τῷ Θεῷ τῆς Τελώνας, ἀκολουθεῖ
νὰ βλίπωμεν παρ' ἱλιδα τὸν Ἐκ-
κλησιαστικὸν Ἐπίτροπον καὶ Τελωνεῖν.
Ἐν Ναυπλίῳ τὴν 5 Μαΐου 1835.

Ἐνας τῶν Συνδρομητῶν σν.

Ἐσυστήθησαν πρὸ ἡμερῶν δύο
διαρκῆ Συμβέλια πολεμικὰ τοῦ
Τακτικῆ, καὶ ἐν Ἀναθεωρητικόν.
Ὅλα συγκροτεῖνται ἀπὸ Μέλῃ ἐ-
τερογενῆ. Ἐκ τῶν ἄλλων ἐνοχῶν
ὀλιγον τὴν Γαλλικὴν, εἰς τὴν ὁ-
ποῖαν ὀμιλεῖ ὁ Λοχαγὸς Εἰσηγη-
τῆς, ὢν Γάλλος, μὴ γνωρίζων τὴν
Ἑλληνικὴν· καὶ ἄλλα ποσῶς μὴ-
τὴν Γαλλικὴν, μήτε τὴν Ἑλ-
ληνικὴν, εἰς τὴν ὁποῖαν συνειδί-
ξεν νὰ ὀμιλῶν οἱ ὑπερασπιζόμενοι
τοῦ; κατηγορομένου.

Ἦτο ἔργον εὐχῆς, ἂν εἶχε καλ-

λητέραν τὴν προσοχὴν τῆς ὁ ἀπ-
κῶν Γραμματεῦς περὶ τῆς πράξε-
αὐτῆς. Θέλει εἶναι φανερά ἢ ἢ
φέλειά τῆς, ἂν διορδωθῇ. Ἀλλ' ἂν
ἀντιβαίνει καὶ εἰς τὸν ὀρδὸν ἂν
γον καὶ εἰς τὸ δίκαιον. Ἐπὶ ἂν
δυνατὸν νὰ δικάζῃ ἕνας, ἐνῶ δὲ
καταλαμβάνει, τι τὸν λέγουσιν;

Λέγεται, ὅτι ὁ ἕτερογενῆς οὗτος
διορισμὸς ἐγένε, διότι οἱ Ἕλληες
Ἐξιοματικοὶ, μὴ γνωρίζοντες τὴν
Γαλλικὴν, δὲν ἠμποροῦν νὰ ἀπο-
λεθῶσιν τὸν Κριτὴν, ἐνῶ οἱ Νέ-
μοι οἱ Στρατιωτικοὶ εἶναι γεγραμ-
μένοι εἰς ταύτην. Ἡμεῖς οὖν δε-
νάμεθα μὲ πεποιθησιν νὰ εἰπωμεν
ὅτι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ὄχι μόνον
τὴν Γαλλικὴν, ἀλλὰ καὶ ἄλλας
ἕνας διαλέκτους γνωρίζουν.

Ἡμποροῦμεν δὲ νὰ κρινώμεν, ὅτι
αἱ γνώσι μνησικακίαι, προκύπτου-
σαι ἀπὸ προτέρας ἐποχῆς, ὠδήγη-
σαν τὸ πνεῦμα τῆς, περὶ ὃ ὁ Λογος
διορισμῶ τῆς προσωπικῆς, διὰ τὸ
ἀπροσώποληπτον τῆς δικῆς.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.

Δεσποτισμὸς εἰς τὰ σπλάγ-
χνα τῆς Ἐλευθερίας.

Ὁ Κύριος Στοιάρτ εἰς τὸ ταξεί-
διόν τῆς κατὰ τὰς ὀμοσπόνδους Ἐ-
παρχίας τῆς Ἀμερικῆς, ἱπαριθυμῶν,
τὰς Ἐπαρχίας, ὅσων ἰθιερῶρηθῃ ὀφίλι-
μος κῆποιος περιορισμὸς τῶν δικαιο-
μάτων τῷ πολίτῃ εἰς τὸ τοπικόν των
πολίτευμα διὰ τὸ πολὺ πλῆθος τῶν
σκλάβων, ἀναφίρει τὰ ἀειοσημειώ-
τα ἱμῶδια, τὰ ὁποῖα ἢ τοιαύτη τῶν
πραγμάτων κατάστασις ἔφερε καὶ εἰς
τὰ Περιοδικὰ Συγγραμμάτα. Ἡ δη-
μοσίωσις τοιούτων Συγγραμμάτων
δὲν ἰνισχύεται εἰς τὰς ὀπῶσοῦν δε-
σποτικὰς Ἐπαρχίας.

Ἡ μεσημβρινὴ Καρολίνα, ἢ Γεωρ-
γία καὶ ἡ Δουζιάνια ἀνάγοιται εἰς
τὴν κατηγορίαν αὐτῆν. Ἡ Ἐλευθερία
τῆς Τύπῃ εἶναι ὀλοτέλα ἱμῶδισην
εἰς τὴν ἀνδρώπην τῆς χρωματισμῆς,
καὶ πολλὰ περιωρισμένη εἰς τοὺς ἄ-
σπρους κατοίκους. Ἄν συγκριθῇ ἢ
πρόδος τῆς ἀριθμῆ τῶν περιοδικῶν
Συγγραμμάτων μεταξὺ τῶν ἰλιυδί-
ρων καὶ τῶν ἀνωτέρω τριῶν Ἐπαρ-
χιῶν, δέλει εὐρεθῇ, πόσον εἶναι ἄ-
ληθῆς ἢ παρατήρησις. Κατὰ τῆς 1810
ἰδημοσιεύοντο εἰς τὸ Κράτος τῆς νῆας
Γεοργία Ἐφημερίδες 60, καὶ τῶρα
211. Εἰς τὴν Πενσυλβανίαν 71, καὶ
τῶρα 185. Εἰς τὸ Ὀχιο 14, καὶ τῶ-
ρα 66. Εἰς τὴν μεσημβρινὴν Καρο-
λίαν ὁμοῦ ἰτυπῶνοντο κατὰ τοὺς
1810 Ἐφημερίδες 10 καὶ τῶρα μόνον
16. Εἰς τὴν Γεωργίαν 13, καὶ
τῶρα ὁ ἴδιος ἀριθμὸς. Εἰς τὴν Δου-
ζιάνια 10, καὶ τῶρα μόνον 9· μολοῦσι
τὸ ἀριθμὸς τῶν κατοίκων αὐ-
τῆς τῆς ἱπαρχίας ἠθέσῃν ἰνισπλα-
σίως, ἀναβαίνων ἠδῆ ὡς 215.272. ἰ-
νῶ κατὰ τοὺς 1810 ἦτο μόνον εἰς
20.845. Ἡ παρὴ Νομοθεσία ὀλιγώ-

στευσε τον αριθμὸν τῶν Ἐφημερίδων. (*)

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ 24 Μαρτίς.

Τὸ Ἄρθρον, τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη κατὰ τὴν 4 Μαρτίς, ἀνηγγελεν ἡδὴ τὴν μεταξὺ τῆς Ῥωσικῆς Πρεσβείας καὶ τῆς Ὀθωμανικῆς Πόρτας γενηθεῖσαν ἐκ συμφώνως ἀποφασιν τὴν νὰ κάμῃ τὴν σάσιν τὴν εἰς Σοζέπολιν ὁ ὑπό τὰς διαταγὰς τῆς Ἀτιναναρχοῦ Λαζαριφσόλου. Τοῦτον μέτρον ἐπεηριζέτο εἰς τὴν συμβάσαν, πρὶν τῆς ἀφίξεως τοῦ σόλου, αἰσίαν μεταβολὴν τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει πραγμάτων. Καὶ τῷ ὄντι τὸ σράτευμα τῆς Αἰγύπτου εἶχε τότε σαματίσει τὴν προόδον τὴν καὶ τὰ πάντα ὑπέσχητο ὅσονοῦ- πῶ πλησίον τὸν συμβιβασμὸν.

Τὸ συμβάν τῆτο, τὸ ὁποῖον ἐγνωσοποιήθη εἰς τὸ Κοινὸν τὴν 3 Μαρτίς κατὰ τὸν ῤῥέντα τρόπον, διάφοροι ἐφημερίδες Γαλλικαὶ τὸ παρεμύρωσαν ἀλλοκότως. Ἀπ' αὐτὰς ἀποδίδεται ἡ ἀφορῶσα τὸν Ἀυτοκρατορικὸν σόλον ἀπόφασιν, εἰς ὅσα ἐνήργησε παρὰ τῆ Ὀθωμανικῆ Πόρτα ὁ Ναύαρχος Ῥουσσίν Πρέσβυς τῆς Γαλλίας, αἷα ἐφθασεν εἰς Κωνσταντινουπόλιν.

Παρουσία πρότασις, ἀσύμφωνος διόλου μὲ τὰς ἐνυπαρχούσας μεταξὺ Ῥωσσίας καὶ Γαλλίας σχέσεις, ἔχει χρεϊαν διορθώσεως.

(*) Μὴ πλήρη πεποιθήσιν ἀναγγέλλομεν εἰς τὸ Κοινὸν ὅτι ἡ Πολιτεία μας δὲν φοβίται νὰ τριέη τοιοῦτον, ἰκίστη τρομὸν μὴ τοὺς πρότερον, κίνδυνον. Τολμῶμεν νὰ παρουσιασθῶμεν ἡμῖς αὐτοὶ μάρτυρι τῶν διακριτικῶν περὶ τὸ δημοσιῶ φωτισμῶ καὶ τῆςλευθεροτυπίας αἰσθημάτων τῆς Ἰνιργουσίης ἐν Ὀνοματι τῆς Α. Μ. Τετλή: **ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΙΑΣ**. Ἀσθήματα τοιαῦτα χαρακτηρίζουσι μονίμως τὸν ἀληθῆ ἄνθρωπον, καὶ τὸν ἀναδικυνοῦσιν ἀληθῆ Ἐνέργειαν τῆς πολιτικῆς κινήσεως. Ἡ Α. Ε. ὁ Σιβάσιμος ΠΡΟΕΔΡΟΣ ἠδύνησε καὶ νὰ μᾶς ἱκανῆσθῃ διὰ τὸ ἔργον, τῆς ὁποίας Ἰλάσθωμεν τὸν σκοπὸν νὰ δημοσιεύσωμεν ἑλευθέρας Ἐφημερίδας. Αἱ ἱκανῆσθαι ἰκίστην κινήσιν ἔχοντο. Ἡ ὁποία ἠδύνησεν ἀπάντησθαι εἰς ἀλλὴν ἰσοχὴν δυσκολίας πλάγιας μὴν, ἀλλ' ἀνυπερβλήτους, καὶ ἀπὸ αὐτοῦ ἰκίσιου, οἱ ὁποῖοι ἠδύνησεν τὴν ἰνιργουσίης τῆςλευθεροτυπίας εἰς ὅλην τὴν ἰκασίαν, ἀπραγμονήσιν, καὶ τὴν ἔδωκεν ἰκίσιτα ὡς ἄλλην ἔσσαν, ἢ χρεϊσιμον διὰ τὸν ἰαυτὸν τῶν μόνων, δυνατοὶ ὄντες; Βεβωῶμεν τὴν ὑπόθεσιν μας διάφορα συμβάντα.

Παρὰ τὴν ἀποδύειν ταύτην, ἀναφρομένην εἰς τὴν κινήσιν περιεπέσιν μας, ἴχομεν νὰ διαβιβάσωμεν ἰκίσιτα τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν ἀπὸ τὰς ἰκίσιτασιν μέχρι τούδε Βασιλικῆς Διατάξεως, ὅσαι ἴχουσιν ἀντικείμενον τὴν διάδοσιν τῶν φηγῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα διέφυξ ἡ Ἑλλάς. Τὴν ἰκίσιαν ἀλήθειαν ἰκίσιτα καὶ τὸ ἀνεξάρτητον τῆς Δικτατορικῆς Ἑλλάδος. Τὸ Κοινὸν ἴδει καὶ τοῦτο ὡς μίαν ἀπὸ τὰς ἰκίσιτασιν ἐνιργουσίης, μὴ τὰς ὁποῖαις πλουτίζουσι τοὺς Λαοὺς τῶν αἰ ἐνομούμεναι Βασιλεία.

Ἄν ἄλλοτε περιεπέσιν μῦρια ὡς πρὸς τὴν ἰκίσιαν καὶ τὴν ἰκίσιαν Ἐφημερίδων δυσκολίας, ἀνέκει νὰ ἰκίσιτα βίβαιοι ἰκίσιτα εἰς τὸν πολλαπλασιασμὸν τούτων, ἰκίσιτα ἀπὸ τὰς ἀγαθοῦργουσι πολιτικῆς ἀρχῆς τοῦ ὄρου, καὶ ἀκολουθοῦντα πρὸς τὴν προόδον τῶν φηγῶν.

Ἰδού ὅμως πῶς ἐτρεῖαν τὰ πράγματα.

Τὴν 21 Ἰαννουαρίου (2 Φεβρουαρίου) ἡ Πόρτα τρομάξασα ἀπὸ τὴν ἐπὶ τῆς Πρέσβης προόδον τῆς Ἰμβραχίμ Πασσᾶ, διέδυνεν ἐπίσημον σημειώσιν πρὸς τὸν Πρέσβυν τῆς Ῥωσσίας ἐπὶ σκοπῶ νὰ ἐπιτύχῃ ἀπὸ τὸν Ἀυτοκράτορα ὄχι μόνον ναυτικὴν βοήθειαν, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἀποσολὴν στρατευμάτων τῆς Ἑλλάς.

Κατὰ δὲ τὴν 25 Ἰαννουαρίου (6 Φεβρ.) ὁ στρατηγὸς Μενρανιῶφ ἐπαγγέλει εἰς Κωνσταντινουπόλιν, καὶ αὐθημερὸν ἡ Πόρτα μανθάνει τὴν εἰδήσιν, ὅτι ὁ Ἰμβραχίμης ἐσαματίσειν εἰς τὴν Κιστάγιαν.

Ἡ ἀπὸ τὴν εἰδήσιν ταύτην προσηνθεῖσα εἰς τὸ Δεβλέτι προσβολὴ ἐφάνη εὐδύς ἐκ τῆς πρώτης συνεντεύξεως, καδ' ἦν ὁ στρατηγὸς Μενρανιῶφ ἔδωκε τὰς περὶ τῆς ἀποσολῆς τῆς πληροφουρίας. Εἰς δὲ τὴν συνεντεύξειν αὐτὴν, ἡ ὁποία ἔλαβε χώραν τὰς 27 Ἰαννουαρίου (8 Φεβρουαρίου) ὁ Ρεῖζ Ἐφένδης ἐπρότεινε τοιαύτην πρότασιν: "ἂν, ἀπὸς ἔγιναν τὰ πράγματα ὀλιγώτερον ἐπιφοβα διὰ τὴν Πόρταν, δὲν ἠδύλην εἰσδαὶ ἀρμόδιον νὰ δοθῇ ἐναντία διαταγὴ εἰς τὰς βοηθείας, τὰς ὁποίας αὐτὴ ἢ ἰδία πρὸ ὀλιγῶν ἡμερῶν ἐζήτησεν, ἐνῶ ἐνόμιζε τὸν ἰαυτὸν τῆς παρὰ τὸ χεῖλος προφανοῦς κινδύνου."

Ὁ Κ. Βυτένεφ ἀπεκρίθη, ὅτι μόνος ὁ Σουλτάνος ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ κρίνῃ, ἂν ἦτο ὠφέλιμον νὰ ἀναβληθῶσι τὰ σωτήρια μέτρα, ὅσα πρὸ ὀλιγῶν αὐτὸς ἐζήτησεν ἐπιμόνως νὰ ληφθῶσι. ἔκαμε μολοντοῦ τὴν παρατήρησιν, ὅτι μὲ δυσκολίαν ἠδύνησεν νὰ δοθῶσιν ἐναντία διαταγαὶ περὶ τῆς ἀφίξεως τῆς σόλου, ἐνῶ αὐτὸς κατὰ τὰ φαινόμενα εἶχεν ἠδὴ ἐκπλεύσει ἀπὸ τὴν Σιβάσοπολιν ἐπρόσδεσε δὲ, ὅτι το μόνον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἠδύλην εἰσῶς ἐπιτύχει, ἦτο, τὸ νὰ διατάξωσι τὸν σόλον, ἂν τὸν ἀπαντῶσαν καδ' ὁδόν, νὰ εἰσπλεύσῃ ἐντὸς τῆς Κόλπης Βούργας, διὰ νὰ εὐρισκεται ἐτοιμὸς νὰ τριέη εἰς βοήθειαν τῆς πόλεως, ὅσάντις αἱ περιστάσεις ἐπικαλοῦντο ὡς ἀναγκαίαν τὴν παρῆσιν τῶν καὶ ἐνταῦθ' ἐπροσκαλίσει τὸν Ρεῖζ Ἐφένδην νὰ σημειώσῃ ἐγγράφως τὴν ἐπιθυμίαν τὴν νὰ ἀντιδιαταχθῇ ὁ σόλος μας, προσεῖ δὲ παρεκίνησε τὸν ὑπουργὸν τούτου νὰ δώσῃ εἰς τὴν ἔξουσίαν τῆς Ἀυτοκρατορικῆς Πρεσβείας κἀνὴν ἀτυοκινήτων, ἢ ἀλλο ταχύπλων, διὰ νὰ πηγαινῇ εἰς προαπάντησιν τοῦ σόλου μας.

Μετὰ τὴν συνέντευξιν ταύτην καὶ κατὰ συνέπειαν τῆς ἐπισήμου αἰτιώσεως τῆς Κ. Βυτένεφ, ὁ Ρεῖζ Ἐφένδης διέδυνε, τὰς 5 (17) Φεβρ. ἐν ὑπόμνημα περιλαμβάνον τὴν ἐξηγηθεῖσαν παρὰ τοῦ Ὀθωμανοῦ ὑπουργῆς ἐπιθυμίαν εἰς τὴν συνέντευξιν τῆς 27 Ἰαννουαρίου (8 Φεβρουαρίου).

Τὸ ἔγγραφον τῆτο, καδῶς καὶ ἡ

αὐθημερὸν πρὸς τὸν Ρεῖζ Ἐφένδην ἀπάντησιν τῆς Κ. Βυτένεφ, ὄντα ἀξιοπεριεργα, δέλομεν δημοσιεύσειν κατὰ λέξιν.

Ταῦτα πάντα ἀρκῶν, διὰ νὰ ἀποδειξῶσι τὴν πλήρη ἀλήθειαν τῶν γινομένων. Ἐξάγεται λοιπὸν ἐντεῦθεν.

Ὅτι ἡ ἐντὸς τοῦ Βοσπόρου παρῶσιν τῆς Ἀυτοκρατορικῆς Στόλου δὲν ἐκρίθη ἀναγκαία πλέον, ἀφ' ἧς ὥρας οἱ ἐπαπειλῶντες τὴν Πόλιν κινδύνοι ἐφάνησαν μεμικρῶς καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸ σράτευμα τῆς Αἰγύπτου ἐσαματίσει τὰς προόδους τοῦ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἡ Πόρτα ὁμολογεῖ, ὅτι χρεϊσῆται εἰς τὴν ἐπιρροίαν τῶν σωτηριῶδων διαθέσεων τῆς Α. Μ. τοῦ Ἀυτοκράτορος.

Ὅτι ὁ Πρέσβυς τῆς Ῥωσσίας, ἔχων ὁδηγὸν τὰ καθήκοντά τῆ, προσηνθεῖ τὴν δέλησιν τῆς Α. Α. Μ., ὑποχωρῶν ἀμίσως εἰς τὰς εὐχὰς τοῦ Σουλτάνου, καὶ ὅτι, πεπεισμένος οὕτω, πρώτος αὐτὸς ἐπρότεινε εἰς τὸν Ὀθωμανὸν Ὑπουργὸν νὰ διατάξῃ τὸν Ῥωστικὸν Στόλον, διὰ νὰ εἰσπλεύσῃ εἰς τὸν κόλπον τῆς Βούργας, ὡσεὶ νὰ εὐρισκεται ἐτοιμὸς πάντοτε νὰ δρᾶμῃ εἰς βοήθειαν τῆς Πόλεως, ὅσάντις ἢ ἀσφάλεια αὐτῆς ἐπαπειλεῖτο.

Ὅτι ταῦτα πάντα ἐτρεῖαν μεταξὺ τῆς ἀπεσαλιμένου τῆς Ῥωσσίας καὶ τοῦ Ρεῖζ Ἐφένδης κατὰ τὴν 27 Ἰαννουαρίου (8 Φεβρουαρίου), ἐνῶ ὁ Ναύαρχος Ῥουσσίν, φθάσας εἰς Κωνσταντινουπόλιν περὶ τὰς 5 (17) Φεβρουαρίου, δὲν συνευρέθη μὲ τὸν Ὀθωμανὸν Ὑπουργὸν, εἰμὴ τὰς 7 (19) Φεβρουαρίου.

Ὅτι ὁ Κ. Βυτένεφ ἐζήτησε παρὰ τῆς Πόρτας νὰ δοθῇ εἰς τὴν Ἀυτοκρατορικὴν Πρεσβείαν κἀνὴν ταχύπλων, διὰ νὰ τὸ εἰλη αὐτὴ εἰς ἀπάντησιν τῆς Στόλες μας, καὶ ὄχι ὁ Πρέσβυς τῆς Γαλλίας, καδῶς εἶπον ψευδῶς διάφοροι ἐφημερίδες.

Τελευταῖον, ὅτι ἡ ἰδέα τοῦ νὰ δοθῇ εἰς τὸν Ἀυτοκρατορικὸν σόλον ἐναντία διαταγὴ, πρὶν τῆς εἰς τὸν Βοσπόρον εἰσελεύσεως τοῦ, καὶ νὰ διορισθῇ ὁ τόπος τῆς στάσεως τοῦ ἐντὸς τοῦ κόλπου τῆς Βούργας, ἐπεσηθῆ καὶ ἀπεφασισθῆ, χωρὶς ποσῶς νὰ κινήθῃ ὁ Ναύαρχος Ῥουσσίν, οὐδὲ νὰ ἀποτεινῇ τὴν παρῶσιν ἀπειλήν εἰς τὴν Πόρταν. Καὶ τῆτο διὰ τὸν ἀπλοῦσατον λόγον, ἐπειδὴ ἡ συμφωνία αὐτὴ εἶχεν αὐτομάτως προβληθῆ παρὰ τοῦ Πρέσβους τῆς Ῥωσσίας, ἐντὶα ἡμέρας πρὶν τῆς ἀφίξεως τοῦ Πρέσβους τῆς Γαλλίας.

Ἡ νέα σάσις τοῦ Στόλου μας εἶχεν οὕτως ἀποφασισθῆ προηγουμένως κατὰ τὰς προτάσεις τοῦ Κ. Βυτένεφ εἰς τὴν συνέντευξιν τῶν 27 Ἰαννουαρίου (8 Φεβρουαρίου). Ἐντεῦθεν ὁ Διπλωμάτης μας δὲν ἐδίσασε ποσῶς περὶ τοῦ τι ἐπρεπε νὰ πρᾶξῃ, ὅτε ἡ ναυτικὴ μας μοῖρα ἀραξεν περὶ τὰς 8 (20) Φεβρουαρίου τὸ πρῶν ἐμπροσθεν τῆ

Βυγικηδερὶ. Τότε ἀμίσως ἐπιβιβαίω-
σι πάλιν, ὅσα εἶπε τὴν 27 Ἰαννουα-
ριου· "ὅτι ἰσοχάετο χρῖος τὴ γὰ ἰν-
" δώση εἰς τὸς εὐχὰς τῷ Σουλτάνου,
" συγκατανεύων, ὡς ὁ Αὐτοκράτο-
" ρικός Στόλος νὰ κάμῃ τὴν εἰρήνην
" τὴ εἰς τὸν κόλπον τῆς Βέργας μίχρι
" νωτίρας διαταγῆς τῆς Α. Μ.,

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐμίλησεν
ὁ ἀπεσταλμένος τῆς Ῥωσσίας πρὸν τὸν
Μουσκιρ Ἀχιμὲ Πασσᾶν, Γενικὸν
Ἐπασκίρη τῆς Α. Τ. καὶ τὸν Σι-
ρασκίρη Χωρῖφ Πασσᾶν. ὅτι εἰς
τὰς 8 (20) καὶ 10 (22) Φεβρουαρίου οἱ
δύο οὗτοι ἰδιαιτέρου σύμβουλοι τοῦ
Σουλτάνου ἐπήγαγον εἰς ἐπισκεψίην τοῦ
Πρίσβυτου μας. Ἡ ἐπίσημος ἀπάντη-
σις, τὴν ὁποίαν ἔλαβον, εἶναι ἡ ἐξῆς:
ὅτι, ἂν καὶ ἤλπιζε νὰ τελειώ-
σωσιν εἰρηνικῶς καὶ χωρὶς
ἄλλης περιπλοκῆς τὰ πράγμα-
τα τῆς Αἰγύπτου, ὁ Σουλτάνος
ὁμοῦ περιμένει εἰς πᾶσαν περι-
εῖν τῷ Αὐτοκράτορος.

Ταυτοχρόνως καὶ ὁ Πρίσβυτος τῆς
Γαλλίας ζητῶν νὰ πείσῃ τὴν Πόρ-
ταν περὶ τῆς προσπαθείας τῆς Κυ-
βερνήσεώς τινος ἐπὶ τῶν συμφερόντων
τῷ Σουλτάνου, ἐπέσχιθον νὰ παρακι-
νήσῃ τὸν Πασσᾶν τῆς Αἰγύπτου νὰ
διχθῆ, τὰς ὁποίας ἡ Α. Τ. εἶχε προ-
τείνει συνθήκας περὶ εἰρήνης. Ἀν τὸ
κίνημα τοῦτο εὐδοκίμησῃ, ἡ Αὐτο-
κρατορικὴ Αὐλὴ θίλει εἶσθαι ἡ πρῶ-
τη νὰ εὐχαρισθῆ ἐλικρινῶς καθό-
τι τοιαύτη ἐπιτυχία ἀνταποκρίνεται
κατὰ πάντα μὲ τὰς σκοπῆς, οἱ ὁποῖοι
ἐπηγόρευσαν καὶ τὴν ἀποστολὴν εἰς
Ἀλεξάνδρειαν τοῦ Στρατηγῶ Μου-
ραυῖφ καὶ ἐκείνην τοῦ Στόλου εἰς
Κωνσταντινούπολιν.

Ἄλλ, ἀχριστὸς ὁ Πασσᾶς τῆς Αἰ-
γύπτου ὑποταχθῆ, εἰς τὰς ὁποίας τοῦ
ἐπιβάλλονται συνθήκας, καὶ τὰς ἐκ-
πληρώσῃ θετικῶς, ἡ φρόνησις ἀπαι-
τεῖ νὰ δυσπιστώμεν περὶ τῆς ἐλικρι-
νείας τῶν ὑποσχίσεων τοῦ Μιχμὲ
Ἀλῆ. Τὴν προφύλαξιν ταύτην ἀπο-
καθιστᾷ ἔτι μᾶλλον ἀναγκαίαν ἡ πρό-
σφατος διαγωγὴ τῷ Ἰβραχῆμ, ὅτι
παραβαίωνν, τὰ ὁποία αὐτὸς ὁ ἴδιος
διεβιβαίωσεν, καὶ ἀντιφάσκων ὀλο-
φάνερα μὲ τὰς ὑποσχίσεις, αἱ ὁποῖαι
ἰδοθῆσαν εἰς τὸν Στρατηγὸν Μου-
ραυῖφ, ἰτόλησεν καὶ αὐθις νὰ πα-
ρικτινῆ τὰς πολεμικὰς τὴν ἔργασίας,
νὰ καθαρῖσῃ τὰς Ὀθωμανικὰς Ἀρ-
χὰς τῆς Συῦνης, καὶ νὰ κυριεύσῃ
τὴν Μαγνησίαν καὶ τὸ Βαλκικισίρ.
Ἐκ προσθήκης δὲ, ἐνῶ ἀφ' ἑνὸς μί-
ρους τὸ Αἰγύπτιον στρατιῶνα ἔπα-
πιλεῖ ἔτι πλέον τὴν ἠσυχίαν τῆς
Καθίδρας τοῦ Ὀθωμανικῦ Κράτους,
ὁ Μιχμὲ Ἀλῆς ἀφ' ἑτέρου σπρώχνει

μὲ δραστηριότητα τὰς προετοιμασίας
τῷ πολέμῳ, καὶ σκοπεῖ νὰ ἐξαποσι-
ληθῆς δυνάμεις εἰς τὸν Ἰβραχῆμ.

Πληροφορία τοιαῦτα ἐβύθισαν
τὴν Πόρταν εἰς ἀμηχανίαν, καὶ τὴν
ἠνάγκασαν νὰ ἐκτιμῆσῃ ἔτι πλείο-
τερον τὴν παρουσίαν τῷ Στόλου μας.

Μόλις δὲ ἐφθασαν ἐντεύθειν αἱ εἰ-
δήσεις αὐταὶ εἰς τὰς 8 (20) Μαρτίου,
καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ διέταξε τὸν Γε-
νικὸν Ἀρχηγὸν τῆς Νείας Ῥωσσίας
τὸν Κόμητα Βορονζὸφ νὰ ἐπιτάξῃ
ἀμίσως τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἡδὴ
περιμεινῆσῃς εἰς Ὀδησσὸν ἑκτρατείας
μὲ τὰ στρατεύματα τῆς ἀποβάσεως,
ὑπὸ τὴν συνοδίαν μιᾶς μοίρας τοῦ
παρὰ τῷ Ἀντιναυάρχῳ Κῦμαν διοικου-
μένῳ Στόλου. Ἡ ἑκτρατεία αὕτη
ἀπέπλευσε τὰς 17 (29) Μαρτίου περὶ
τὰς 6 ὥρας τὸ πρωῖ. Ἀνυποκίτων
τὴν περιμεινον εἰς Κωνσταντινούπολιν,
καὶ ἡ Ὀθωμανικὴ Κυβέρνησις ἰδὼ-
κε προλαβόντως τὰς ἀποχωρήσας ὀ-
δηγίας, διὰ νὰ προπαρασκευασθῶσι
τροφαὶ καὶ πᾶν ἄλλο χρειῶδες εἰς
αὐτήν. Τοιοῦτοτρόπως εἰς ὀλίγον ἰ-
καναὶ δυνάμεις θέλουν ὑπερασπισθῆ
τὴν Καθίδραν τῷ Ὀθωμανικῷ Κρά-
τους, ἂν ἐπαπιλεῖτο καὶ αὐθις, ἡ θέ-
λων ὑποσηριεῖ τὰς ἀρχουίνας μὲ τὸν
Πασσᾶν τῆς Αἰγύπτου διαπραγμα-
τεύσεις.

Ἀφῶ τοιαῦτα στρατιωτικὰ μέτρα ἐ-
λήφθησαν, ὁ Αὐτοκράτωρ θίλων μὲ
τὴν πάνδημον διαδήλωσιν τῶν ἀπο-
φάσεών τινος νὰ χαλινώσῃ τὰ ὑπερή-
φανα σχέδια τοῦ Μιχμὲ Ἀλῆ, ἐπι-
φόρτισε τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει
Πρίσβυτον τινος νὰ διαγγεῖλῃ ἐπισήμως
"ὅτι ὁ Στόλος καὶ τὰ Στρατεύμα-
" τα, τὰ ὁποῖα ἐσάλησαν πρὸς βοή-
" θειαν τῷ Σουλτάνου, κατὰ τὴν ῥη-
" τὴν αἰτήσιν τῷ Βασιλεῶς τότε, εἶ-
" ναι διατεταγμένα νὰ μείνωσιν, εἰς
" τὴν ὁποίαν θίλων λάβει θέσιν, ἀ-
" χριστὸ ὁ μὲν Ἰβραχῆμ κενώσῃ
" τὴν Μικρὰν Ἀσίαν καὶ διαβῆ τὸ
" ὄρος Ταῦρον, ὁ δὲ Πασσᾶς τῆς Αἰ-
" γύπτου ὑπογράψῃ, τὰς ὁποίας ἐπρό-
" τεινεν ἡ Πόρτα συνθήκας..

Τῶν δῶν τέτων ἀντικειμένων πε-
ρατωθέντων, ἡ Α. Α. Μ. καθὼς τὸ
ἐφανέρωσεν ἐντόμως τὰς 17 Φεβρουα-
ριου, θίλει διατάξῃ τὸν ὄλον καὶ τὰ
στρατεύματά τινος νὰ ἐπιστρίψωσιν εἰς τὴν
Ῥωσσίαν.

Μετὰφρασις ὑπομνήματος τῆς Ὀθω-
μανικῆς Πόρτας τῆς 5 (17) Φεβ-
ρουαρίου 1833.

Κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Α. Μ. ὁ Αὐ-
τοκράτωρ ἐνηρηθῆν νὰ κάμῃ προ-
σφορὰν ἐπικουρίας τινος ναυτικῆς
πρὸς τὸν Σουλτάνον, καὶ τὴν ὁποίαν
ἡ Α. Τ. ἀσμένως ἰδίχθη, ἔγιναν ἐ-

σχάτως μὲ τὸν ἰσοχάετον Κ. Μου-
ραυῖφ αἱ ἀφορῶσαι τὴν ταχυτέραν
πραγματοποίησιν αὐτῆς τῆς συμφω-
νείας, ἐνῶ ἡ ἀνάγκη ἐφαίνετο πάντῃ
κατεπιύγουσα, καὶ μάλιστα ἐπιρρωθῆσαι
αἱ βίσεις, ὅσαι ἐκρίθησαν ἀναγκαίαι
ν' ἀποτελίσωσι τὸν σκοπὸν αὐτὸν.

Παρατηρῦντες ἀφ' ἑτέρου τὴν ἐνι-
σταν τῶν πραγμάτων κατὰσασιν: δρ-
λονότι τὴν ἐπιστροφὴν τῷ ἰσοχάετῳ
Στρατηγῷ Μουραυῖφ ἀπὸ τὴν Αἰγυ-
πτον, ὅπου εἶχεν ὑπάγει ἐπιφορτισμέ-
νος μὲ τὴν ἀποστολὴν τῆς Α. Μ. τοῦ
Αὐτοκράτορος: τὰς ὁποίας ἔκαμιν εἰς
αὐτὸν διακοινώσῃσι ὁ Μιχμὲ Ἀλῆ,
καὶ συνάμα τὰς εἰδήσεις ἐκ μέρους τοῦ
Ἰβραχῆμ Πασσᾶ ἀναγγέλλοντος πρὸς
τὴν Ἐψηλὴν Πόρταν, ὅτι μίνι, ὁ-
που εὐρίσκειται, καὶ δὲν προχωρεῖ ἐπι-
ραιτέρω. καὶ πεποιθότες, ὅτι ἀπὸ
μόνην τὴν ἐπιρροίαν τῶν σωτηρι-
δῶν διαδίσειν τῆς Α. Μ. τῷ Αὐ-
τοκράτορος προέκρινε τὸ ἀποτελεσθε-
ν τῆτο, κρινόμεν χρῖος μας νὰ προσποι-
ρωμεν τὰς θειμάς μας εὐχαριστήσας,
καὶ τὴν ὁποίαν ἀισθανόμεθα ἰνδο-
μυχον ἐγνώμοσύνην.

Μία νία σκίψις παρουσιάζεται μο-
λοντῆτο, καθόσον ἀφορᾷ τὴν ζητη-
θεῖσαν ἐπικουρίαν. Βίβαιοι εἶναι, ὅ-
τι δὲν πρέπει νὰ ἰπαναπαυθῶμεν ἄ-
πλως καὶ ὡς ἔτυχεν εἰς τὰς πράξεις τῆ
ἀντιπολεμίου μέρους! Ἄλλ' ἐπιπρὸς
εὐκόλον εἶναι ἐπίση, ὡς ἡ ἀπολιτίως
καὶ μὲ βίαν ἐκτίλεισι τῷ ἀναυνησθίν-
τος φρονίως μίτρον νὰ διυγίρῃ ἐκ τῆς
τὰς κακοτρόπως διαδίσει, καὶ νὰ ἐ-
παναφέρῃ τὸς ἰχθροπραξίας: δι' αὐ-
τὸ τῆτο κρινόμεν, ὡς μίτρον τῆς ἐ-
γμῆς πολιτικῆς, τὸ νὰ μὴ παρατηρ-
θῶμεν διόλου ἀπὸ τὸ, περὶ ὃ ὀλόγοι
σχέδιον, καὶ μάλιστα νὰ σκεφθῶμεν
μυσικῶς περὶ τῶν παραδεχθῆσθαι μὲν
μίσων τῆς πραγματοποιήσεως αὐτῆ,
χρείας τυχεύσης.

Τὰ μίσα ταῦτα εἶναι τὰ ἐφεξῆς: ὁ
Ζητηθεῖς προλαβόντως ὄλος νὰ ἦται
πάντοτε ἔτοιμος διὰ ὃ ἀποπλευσῇ,
χωρὶς ὁμοῦ νὰ σηκώσῃ τὴν ἀγκυ-
ραν: νὰ περιμῖνῃ νωτίραν διατα-
γῆν: καὶ τυχεύσης περιστάσεως, νὰ ἐκ-
πλευσῇ ἀμίσως, καὶ νὰ φθάσῃ, μὲ
ὄσσην δύναται ταχύτητα.

Ἐν ἐπιτήθεις πλοῖον νὰ ὑπάρχῃ πάν-
τοτε ἔτοιμον εἰς Βυγικηδερὶν ἐπιπρ-
σθῆν τῷ Παλατίῳ τῆς Ῥωσσίας, δι-
νὰ δώσῃ ἐν καιρῷ τὴν εἰδησιν εἰς
τὸν ὄλον. (ἀκόλουθον)

Διόρθωσις. Εἰς τὸν Ἀρ. 1 σελ.
2, σελ: 3, σελ: 36 μετὰ τὸ, ὁ Χρῖ-
νος, ἔλειψεν κατὰ λάθος τὸ " Ἄμ-
εἰδῶσῃ ἢ ἰδοποίησις..

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται, εἰς μὴν τὴν Καθίδραν παρὰ τῷ Ἐκδότῳ τοῦ Χρόνου, εἰς διὰ τὰ λοιπὰ μέρη τῆς Ἐπικρατείας διὰ τῶν Ἐπιστῶν τῶν Ταχυδρομίων